

Присв. Україні

Часто при вогні в кустрату русу осінь
Дітям згадують батьки про далі літ.
І вертає в мріях молодості промінь,
Запах зрілих піль, огульний живопліт.

Часто позіхає соняшник ліниво,
Плутає незграбно сонячні смерчі.
Ніччю виліза на дерево сонливо
Місяць і завішує свої пісні.

Часто чули ми про дівчину вродливу,
Про кріпкі, могутні плечі рідних слів,
Про землі віддану щирість пліднодивну,
Про підпиті зеленню плеса степів.

І вітри осінні на кривавих крилах
Споминів вантаж несли. Несли батьків
Нарікань гіркий полин і докір слова :
— Тяжко жись в густій тернині спогадів !

Та коли з весни вагітності
любові
Родиться примхливо чуйне немовля,
Я кричу, заманений в тенети долі :
— Тяжче ще... без спогадів стрічать життя !

Рим, 12/12/1967 (стор. 12)

Збірка « [Навіщо про це згадую](#) » Видавництво «Зоря», Лювен, (Бельгія), 1969.